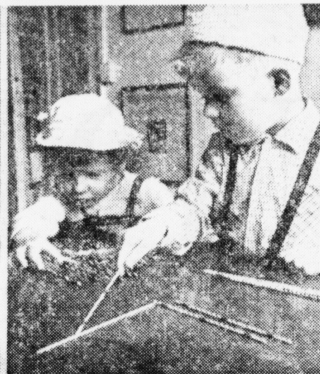

Adam og Eva

- Han kan ikke tåle, jeg vinder i kortspil . .

.. og heller ikke, at jeg vinder i Mikado

- Nej, faktisk så deprimerer hun mig

- Nå, kom så og spil bold, det kan man da hverken vinde eller tabe i

MARTIN DEN ANDEN

FORTSAT FRA MIDTERSIDEN

Ja, hellere det end fejheden. Drukne skulle han, og drive i land med grøn tang i håret som en laurbærkrans om panden. Tegnet på, at han var en helt. Hvorfor svømmer du ikke ud efter den? Hellere drukne ...

Ti stille! råbte hans far, og drengen mærkede en sviende smerte på kinden, som han aldrig havde følt før.

Hans far slog ham. Han fik tre lussinger, før det rigtig gik op for ham, hvad der skete. Hans far slog ham ... Endelig nåede han at få hænderne op og dække sine kinder. Han dukkede sig og trak sig krumbøjet baglæns som en lakaj, en rolle han aldrig havde spillet før. Hans far slog ham ...

DRENGEN gled på de våde sten og satte sig hårdt. Det gjorde ondt bagi, men det sved mere i kinderne. Mod sin vilje mærkede han tårerne. Han gnubbede dem væk med knyttede næver. Hans far kom efter ham, han stod foran ham, over ham, han var stor og mørk mod den blege himmel.

Martin mærkede spyttet fra faderens mund.

Er du fra forstanden, dreng? Hans fars stemme var underlig. Den var vred og bedrøvet på en gang.

Drukne ... Det var dig, der absolut ville herud i dag. Faderen vendte ryggen til ham og så ud over havet. Båden var kommet langt ud.

Den får vi aldrig igen, sagde hans far. Den bliver slået til pindebrænde.

Martin så efter ham, da han begyndte at gå op over stranden for anden gang. Martin sad i stenene og kunne ikke røre sig. Ikke før faderen forsvandt bag skansen. Så rejste drengen sig og så ud efter båden en gang til. Han gik tøvende ud på den lille anløbsbro, som svajede under ham. Det ene bræt var knækket, og han var ved at falde i vandet.

Det var dig, der absolut ville herud ... Mig der absolut vil-

le ... den får vi aldrig igen.

Jo, sagde han højt, den får vi igen. Kaptajn Blod er ikke bange for at blive våd, selv om du er en kryster.

Han hørte sin fars stemme, da han sprang i vandet.

Martin — for helvede! Martin —

DRENGEN prøvede at svømme, men strømmen var endnu stærkere end den så ud, da den rev båden med sig. Han plaskede med arme og ben, men blev trukket ned. Da han kom op igen, spyttede han vand ud.

Det var salt. Det bed på tungen, det prikkede i øjnene. Så prøvede han at komme om på ryggen, han huskede lektionen. Om på ryggen, rolig, og så de første svømmetag. Han begyndte langsomt at svømme. Det gik. Men så greb strømmen ham igen og sugede ham ind under

en tung bølge, der ramte ham på issen med et brag. Han kæmpede for at komme op, han tvang øjnene op, men pressedes ubønhørligt ned.

I det samme mærkede han en arm om livet.

Det varede længe, før hans far fik trukket dem begge op på broen. Han lå og samlede kræfter, da han havde fået tag i den yderste pæl. Og så lempede han langsomt Martin op, og derefter sig selv.

Hvorfor gjorde du det? spurgte faderen. De lå ved siden af

hinanden på broen og gispede. Hvorfor gjorde du det?

Hvorfor svømmede du ikke selv ud efter den?

Hans far rejste sig halvt op. Fordi det var sindssygt. Strømmen er alt for stærk. Ingen kan klare den. Vi kan altid få en ny båd, men ... ville du virkeligt, at jeg skulle drukne?

Kaptajn Blod, begyndte han, men hans far tog fat i trøjelæremærket på ham og trak ham op. Beslutningsomt gik han ind mod stranden med drengen foran sig.

Han kommanderede Martin til at tage tøje af, da de kom op i læ af skansen. Derefter løb de sammen langs stranden. De var begge nøgne, og Martin hadede sin far, fordi han havde sorte hår på benene og tvang ham til at løbe. Han pustede af anstrengelse, og bagefter måtte han hjælpe til med at samle pinde i skoven til et bål. Faderens lighter var ikke våd, så de fik let ild, alt for let. Da Martin fik varmen igen, ønskede han, at de skulle slå ild ned to sten, men faderens lighter var hurtigere.

DE tog tøjet på, da det blev tort. Faderens jakke var krollet, men det frøs ikke mere. Hans far havde ikke sagt et ord, siden de begyndte at løbe. Han lukkede arrigt madkassen op og bredte maden ud. Han trak deres flasker op, og de spiste i tavshed. Da de var blevet mætte, lagde faderen sig bagover i græsset, og Martin rejste sig.

Hvor skal du hen?

Ingen steder. Hvor skal du hen? Kaptajn Blod? Hans far lo rungende og gentog Kaptajn Blod ...

Hans far blev liggende ved bålet, han lo stadig, da Martin gik. Men da han nåede skoven, standsede han og satte sig i skovrynet. Båden var forsvundet. Der var intet at se på havet, intet andet end bølger. Men han var mæt, ce havde haft mad med, så det var ikke engang noget, at de var skibbrudne på en ubeboet ø. Ikke engang det. Alt var blevet umuligt nu.

Et par timer efter gik Martin ned til sin far igen.

Hent noget mere brænde, sagde hans far.

FISKEREBÅDEN kom først, da det var ved at blive mørkt. De havde siddet ved bålet hele dagen, uvisksomme, uden at tale sammen. Det var drengens morbror, der førte fiskerbåden, og da de kom hjem, var der tanter med stramme kyssemund, som modtog dem. Faderen fortalte træt, hvad der var sket. Martin sagde intet, han presede leberne sammen og så ikke på sin far. Da faderen var færdig med at fortælle, og han havde fortalt det hele, sagde tanterne til Martin: Hvad skal det blive til med dig, dreng?

det min far

HVA' DEN A', sa'e min far og vognede op ude i vores have, på næste søndag er det allerede Fagenes Fest, og vi har ikke engang sat træningen i gang i hele foreningen. Op med flaget, så de allesammen i bestyrelsen ka' se der er noget vi ska' ha' et bitte møde om. Rekkert og Marius står nok og glør på vores flagstang allerede, fordi det søndag og sølen skinner og tror det er pinse.

Så kom Rekkert først og så Marius og fik formiddagskaffe. Hva' ska' vi med i, sa'e Rekkert, fordi sidste år vandt vi trillebørsløbet og slog Carlsberg og sypigerne ... Skam der ikke er noget med katoffeloptagning med stoppeure og flidspemjer.

Måske bli'r der hurtiglob for damptrømler, sa'e min far. Der ligger din sjangse Rekkert. Der er mange kubbikker i dig, fordi du er ved kommunen og vant te' tromler. Lån en af Urban Hansen, der tror du ska' på søndagsarbejde på Amager Fælled og jævne hele joren te' murerne kommer og ska' stavle sten. Ellers delta'r vi i kultivatorløb og katoffel på en ske, uden den triller a'. Tovtrækningen behøver vi ikke træne med. Vi har mange slemme tovtækninger nok om snart alle ting i bestyrelsen og slås med. Måske sku'

vi ha' en mand med i forhindingsløbet, fordi vi har Hansen, der har været sportovgnskonduktør og vognstyrrer på linje 16. Trillede så tit af sløjfen ude i Søborg, så han kender alle kneb. Har I noget?

Marius sa'e, han havde jo været i Argentina engang og ku' sagtens bli'e et stort nummer når musikken spillede en march og kaptajn Honoré og Kjeldgård ku' holde deres kæft imens.

Det ka' speakeren ikke, sa'e min far, så det må udgå af programmet, og i stedet for ta'r du Marius og over dig i stangstyrting, fordi det må du kende fra Canada, da

du kom hjem på konsulatets regninger. Her ka' ingen tømrere slå dig eller skorstensfejerne. De render bare rundt og drysser sod på hinanden og tror de er vigtige. Kælebørn står der bagefter i alle bladene. Skorstensfejerne vandt fordi de havde høje hatte på. Folk ved sgu' godt der er ikke nogen, der fejrer skorsten mer', fordi nu render alle rundt med petroleumsdunke te' oliefyren.

Vi vinder sgu' alligevel, sa'e Rekkert så. Ingen ka' slå kolonihavefolket ud, fordi det bar sundhed vi henter i liggestolene, mens vi venter på eftermiddagskaffen.

erasmus.

WEEKEND

A-PRESSENS SØNDAGSTILLÆG

Adresse:
Nr. Farimagsgade 49
København K.
Tlf. Central 13 95

Redigeret af:
Robert Carvdon

Lav-ud:
Kai Hansen

Redaktion:
Claus Becker (ansvarshavende)
Harry Rasmussen og Hans Rikke